

ပျော်ရွှင်ဖွယ်
လူငယ်ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကို
ဘယ်လိုတည်ဆောက်မလဲ
ခေးလု-မြန်မာပြန်

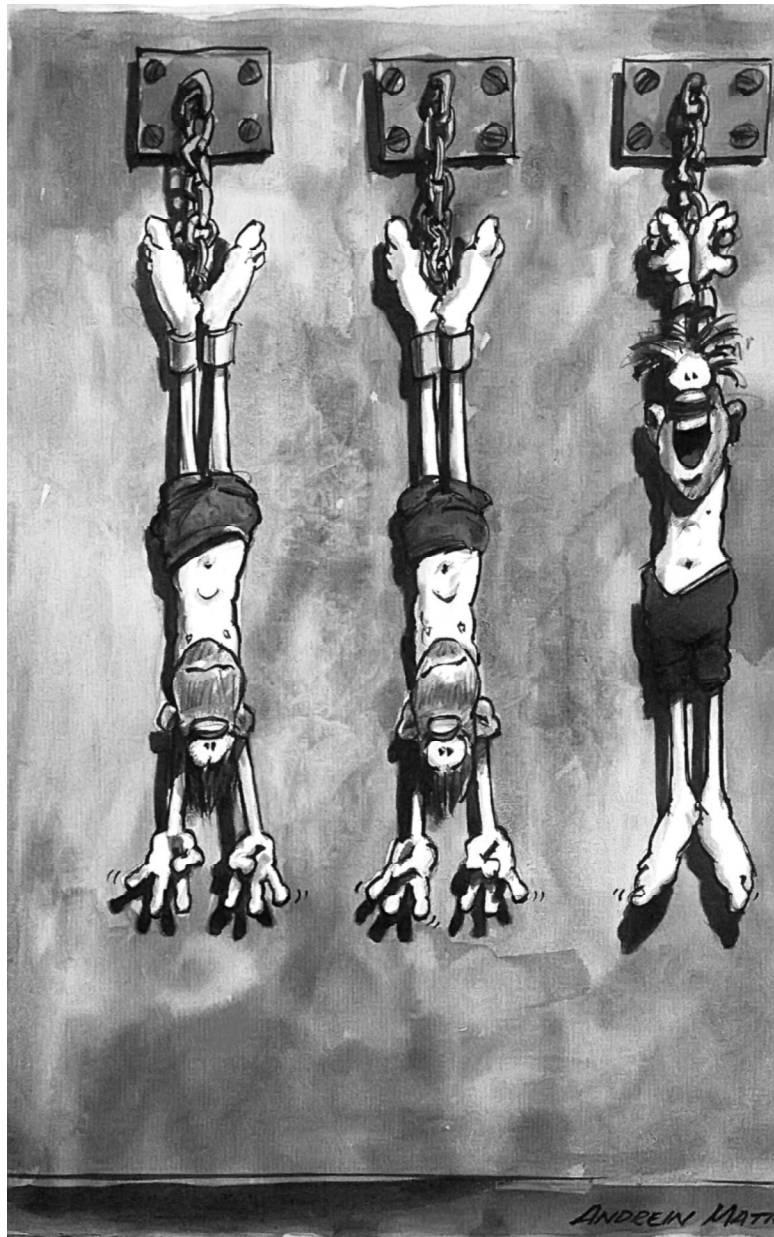
**ပျော်ရွှင်ဖွယ် လူငယ်
ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကို
ဘယ်လို တည်ဆောက်မလဲ**

ဒေးလု
ပြန်ဆိုသည်။

မာတိကာ

-	ဘာသာပြန်သူရဲ့ အမှာ	၁
-	ရည်ညွှန်းချက်	၂
-	ကျေးဇူးတင်လွှာ	၃
၁။	ငါ ပုံမှန် ဟုတ်ရဲ့လား	၅
၂။	ဘဝမှာ ဘာကြောင့် ထိခိုက်နာကျင်မှုတွေဖြစ်ရတာလဲ	၁၁
၃။	ငါ ဘယ်သူလဲ	၂၃
၄။	မိဘတွေ	၃၈
၅။	သူငယ်ချင်းတွေ	၄၈
၆။	ကျောင်း	၇၇
၇။	ကလေးတို့ရဲ့ အံ့ဖွယ်စိတ်	၉၂
၈။	ပျော်ရွှင်ခြင်း	၁၂၀
၉။	ဘဝရဲ့ ဥပဒေသ။	၁၃၂
၁၀။	ကလေးတို့ရဲ့ သေနင်္ဂီဗျူဟာ	၁၄၅
၁၁။	ရည်မှန်းချက်များ	၁၅၃
၁၂။	ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ	၁၆၂

“တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးဖြစ်တယ်၊ ငါ ဘာဖြစ်လို့ ကံကောင်းနေရတာလဲလို့”

ဘာသာပြန်သူရဲ့ အမှာ

အထူးအထွေ မပြောချင်ပါဘူး။ မူရင်းစာရေးသူရဲ့ စေတနာ အရမ်းကောင်းတယ်။ လူငယ်/ ဆယ်ကျော်သက်တွေ အလွယ်တကူ နားလည်အောင် အဆင့်မြင့် အောင်မြင်ရေးနည်းလမ်းတွေကို ရိုးရိုးစင်းစင်း တင်ဆက်နိုင်တယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်တဲ့လူငယ်/ ဆယ်ကျော်သက်တွေ ပျော်ရွှင်လာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါတယ်။

ခေးလု

ရည်ညွှန်းချက်

ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးရပါတဲ့ ချစ်ဇနီးလည်းဖြစ်၊ ထုတ်ဝေသူလည်း ဖြစ်တဲ့ ‘ဂျူလီ’ (Julie) ကို ရည်ညွှန်းပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ သူ့အတွေးစိတ်ကူးပါ။ လူငယ်/ ဆယ်ကျော်သက်တွေ အတွက် စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးဖို့ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော့်ကို သူက တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ‘ပျော်ရွှင်ဖွယ် ဆယ်ကျော်သက်ဘဝကို ဘယ်လိုတည်ဆောက်မလဲ’ ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာ ဖြစ်သင့်တယ်လို့ ထောက်ပြခဲ့တယ်။ သူ့မှာ အလွန်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်း အများအပြားရှိတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို စနစ်တကျရေးဖို့၊ ရေးဖို့၊ ပြန်ရေးဖို့ ကူညီခဲ့တယ်။ ဒါ့အပြင် တည်းဖြတ်တာလည်း လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီစာအုပ်အတွက် သူ အချိန်တွေ အများကြီး ပေးခဲ့ရတယ်။ သူ့အားထုတ်မှုကြောင့် ဒီစာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ တကယ်တော့ ဒီစာအုပ်ဟာ သူ့စာအုပ်ပါပဲ။

ကျေးဇူးတင်လွှာ

လက်ရေးစာမူကို အချိန်ပေးဖတ်ရှု၊ ဝေဖန်အကြံပြု ပေးခဲ့ကြတဲ့ မေရီဒူးမား၊ ဂျူလီယာ ဂရင်းန့်၊ အဲလီဇဘက် ဒေဗီးစ်၊ အက်ပ်ဂျက်ဆန်၊ လူစင်ဒါ နက်ပါ၊ ဆာရင် ကာဆစ်ဖ်၊ ကူမာရီဆန်၊ ရက်ဇမင်မိုးဒ် ခါလစ်၊ မိုဟာမက် ဆော်ဒီ အက်ဘ်ဒူ ရှူကာ၊ ကာရင်နဲ့ မက်သယူး ရီဆန်၊ အာမန်ဒါ ဝီလဆန် ဘန့်ချ်၊ ဘက်ရှုနေဒါနဲ့ ခရစ်တင်း ဟုမ်မယ်လ်တို့ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ်။

အချိန်ပေးပြီး အကြံပြုခဲ့ကြတဲ့ ဂရေစ်နဲ့ အေရွန်တန်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ်။

အကြံကောင်းတွေပေးခဲ့တဲ့ ခရစ်စတိုဖာတန်ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ်။

လက်ရေးစာမူကို စာစီစာရိုက်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ရှုရွန် ဟက်ဝုဒ်ကိုလည်း ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိပါတယ်။

တည်းဖြတ်ရာမှာ ပါဝင်ကူညီခဲ့ကြတဲ့ ဆူဒီဂရင်တာနဲ့ ဂျေးလ် ဂရီးဗက်စ်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ်။ ဒီစာအုပ်အတွက် ‘လေးအောက်ဒီဇိုင်း’ (layout) လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကောလင်းမာတင်ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ်။

ငါ ပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လား။

[၁]

ငါ ပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လား

ကလေးတို့ အမြဲတမ်း စဉ်းစားဖူးသလား။

- မြန်မြန် အသက်ကြီးချင်တယ်လို့။
- ပိုက်ဆံ များများ ရှိချင်လိုက်တာလို့။
- မိဘတွေဟာ စိတ်ရှုပ်အောင် လုပ်တတ်တယ်လို့။
- သီးခြားရပ်တည်မှုမျိုးနဲ့ ရပ်တည်လိုက်ချင်တာလို့။
- လက်ရှိ မိဘနဲ့ မတူတဲ့ တခြားမိဘတွေရဲ့ အုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာ နေချင်လိုက်တာလို့။

“ငါ့ကို ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြဘူး” လို့ ခံစားနေရသလား။

“ငါ့မှာ ချစ်ရသူ ရှိလာမှာလား” လို့ တွေးတောနေသလား။

တစ်ခါတလေမှာ “ငါဟာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေထက် သာလွန်ချင်တယ်” ဆိုတဲ့စိတ် ဖြစ်ဖူးသလား။

“စာသင်ကျောင်းမှာ ငါနဲ့မဆိုင်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ သင်ယူနေရတာလဲ” လို့ တွေးတောနေသလား။

“ငါဟာ ပုံမှန် ဟုတ်ရဲ့လား” ဆိုတဲ့အတွေးကို တွေးတောနေသလား။

ငါ ပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လား

အထက်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့မေးခွန်းတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ဝက်လောက်ကို ‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့ဖြေခဲ့တယ်ဆိုရင် ကလေးတို့ဟာ တကယ့်ကို ‘ပုံမှန်’ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ရဲ့ အသုံးတည့်မှုတွေကိုလည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားနိုင်ပါတယ်။ ကလေးတို့ကို ပြောပြချင်တာက ဆယ်ကျော်သက်အားလုံးထဲက ၉၆ ဒသမ ၆ ရာခိုင်နှုန်းဟာ သူတို့ရဲ့မျက်နှာ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု မရှိကြဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

ကလေးတို့ဟာ အောက်ပါအတိုင်း တွေးထင်ထားတာမျိုးတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။

- * အသပ်ရပ်ဆုံးလူတွေဟာ အအောင်မြင်ဆုံးလူတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ...
- * အေးအေးသက်သာနေတဲ့လူတွေ (အလုပ်လက်မဲ့တွေ) ဟာ အပျော်ရွှင်ဆုံး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ...
- * ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးမိန်းကလေးတွေမှာ ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းနေတတ်တယ်ဆိုတာ ...
- * ရုပ်အချောဆုံးကောင်လေးတွေမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းနေတတ်တယ်ဆိုတာ ...
- * အမှားအယွင်းတွေဟာ မကောင်းဘူးဆိုတာ ...

ဒါပေမဲ့ ကလေးတို့ တွေးထင်ထားတဲ့ အဲဒီ ‘ဆိုတာ’ တွေဟာ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူး။ ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

ကလေးတို့ဟာ အလုပ်တစ်လုပ်တည်းကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ လုပ်တတ်တယ်ဆိုရင် ...

စာရေးသူ အသက် ၁၃ နှစ်သားမှာ အရမ်း စကားများတယ်။ ဗန်းစကားနဲ့ ဆိုရင် ပါးစပ်များတယ်၊ အာချောင်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ အဲဒီ အာချောင်တတ်မှု

ကြောင့် စာရေးသူမှာ ပြဿနာတက်ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။

စာရေးသူထက်ကြီးတဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီးသား ကလေးကြီးတွေက စာရေးသူကို ‘သင်ခန်းစာ-လက်စင်’ (lesson) ပေးဦးမှပဲဆိုပြီး ရေအိမ်ထဲမှာ စာရေးသူရဲ့ ခေါင်းကို နှစ်တယ်။ ဗီရိုထဲထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားတာ လုပ်တယ်။ ‘တိုနီ ဖာဂူဆန်’ ဆိုရင် စာရေးသူကို ဗွက်အိုင်ထဲ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ကျအောင် လုပ်တတ်တယ်။ ဗွက်အိုင်ထဲ ခေါင်းအနှစ်ခံရတာလောက် ဆိုးတာမရှိဘူးဆိုတာ ကလေးတို့ အနှစ်ခံရဖူးရင် သိကြမှာပါ။

စာရေးသူရဲ့ဆရာဆရာမတွေကလည်း အဲဒီလိုတွေးကြတာပါပဲ။ စာရေးသူရဲ့လျှာကို ထိန်းဖို့ ‘လက်စင်’ ပေးမှ ဖြစ်မယ်လို့။ စာရေးသူကို လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီ ပို့ပေးကြတယ်။ သူက ကြိမ်လုံးတုတ်တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားတယ်။

“မက်သယူး ... မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီပို့ပေးတာလဲဆိုတာ သိလား။”

“မစွပ်စတူးအတ် ပြောတာတော့ မရိုမသေပြောလို့တဲ့”

“မင်းကရော မရိုမသေပြောမိသလား။”

“ပြောမိပါတယ် ဆရာကြီး။”

“အရင်တစ်ပတ်ကလည်း မင်း ငါ့ဆီ ရောက်လာသေးတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။”

“ဘာပြစ်မှုနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“မရိုမသေပြောမိတဲ့အပြစ်နဲ့ပါပဲ ဆရာကြီး။”

“ဟိုဘက်လှည့် ဖင်ကုန်းထားလိုက်”

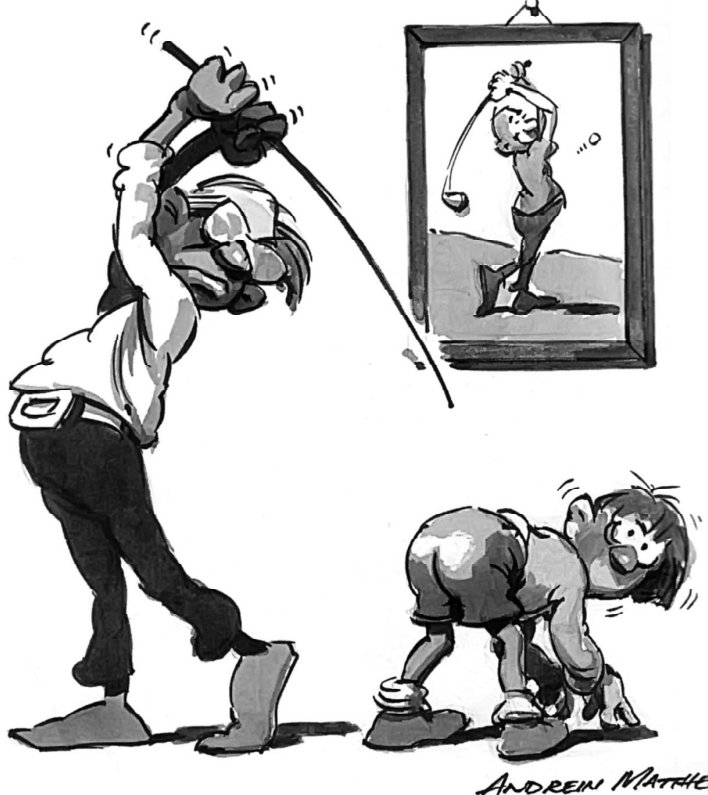
“၇၆ ... ၇၆”

“မှတ်ပြီလား။”

“မှတ်ပါပြီ ဆရာကြီး။”

နောက်တစ်ပတ်အကြာ

“မက်သယူး ... မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီပို့ပေးတာလဲဆိုတာ သိလား။”

“မစ္စတာရောဘတ်စ် ပြောတာတော့ မရိုမသေပြောလို့တဲ့”

“မင်းကရော မရိုမသေပြောမိသလား”

“ပြောမိပါတယ် ဆရာကြီး”

“အရင်တစ်ပတ်ကလည်း မင်း ငါ့ဆီ ရောက်လာသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ဘာပြစ်မှုနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“မရိုမသေပြောမိတဲ့အပြစ်နဲ့ပါပဲ ဆရာကြီး”

“ဟိုဘက်လှည့် ဖင်ကုန်းထားလိုက်”

“ဝှစ် ... ဝှစ်”

“မှတ်ပြီလား”

“မှတ်ပါပြီ ဆရာကြီး”

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကနေ စာရေးသူ ရလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာက တော့ အလုပ်တစ်လုပ်တည်းကိုပဲ ထပ်ခါ ထပ်ခါ လုပ်တတ်တယ်ဆိုရင် ရလဒ် တစ်ခုတည်းကိုသာ ထပ်ခါထပ်ခါ ရတတ်တယ်ဆိုတာပဲ။

တိုတိုပြောရရင်

ကလေးတို့ရဲ့ဘဝမှာ အပြောင်းအလဲဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကလေးတို့ရဲ့ အမူ အကျင့်ကို ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်။

အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်က စာရေးသူကို မေးဖူးတယ်။

“ငါမပျော်ချင်ဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ စိတ်ရှုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်ရော ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“စိတ်ရှုပ်ချင်တယ်ဆိုမှတော့ စိတ်ရှုပ်လိုက်ပေါ့၊ ကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်နေမှ မင်းက ပျော်တယ် ထင်တယ်”

[၂]

ဘဝမှာ ဘာကြောင့် ထိခိုက်နာကျင်မှုတွေ ဖြစ်ရတာလဲ

နာကျင်မှု

ကလေးတို့ဟာ ကလေးတို့ရဲ့လျှာကို မတော်တဆ ကိုက်မိတဲ့အခါ နာကျင်မှုဖြစ်ပေါ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စလို့ ဘယ်သူမှ တွေးမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတို့ရဲ့ခြေမမှာ အရည်ကြည်ဖုပေါက်ရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ နာကျင်မှုကို ခံစားရတာပဲ။ ကလေးတို့ မေးမိကောင်းမေးမိနိုင်တယ်။ “တဒုတ်ဒုတ် ကိုက်ခဲနေတဲ့ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို ငါ ဘာကြောင့်ပိုင်ဆိုင်နေရတာလဲ” လို့။

ဒါပေမဲ့ ကလေးတို့ဟာ နာကျင်မှုကို မခံစားရဘူးဆိုရင် ဘယ်လို ဖြစ်မလဲ။ ကလေးတို့ဟာ ကိုယ့်လျှာကို ခဏ ခဏ ကိုက်မိနေတော့မှာပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးရင်း တင်ပါးကို ခဏခဏ ရေနွေးပူလောင်နေတော့မှာပေါ့။ ‘ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နာကျင်မှု’ ဆိုတာ ပိုမိုကြီးမားတဲ့ ပျက်စီးမှုတွေ မဖြစ်အောင် အကာအကွယ်ပေးတဲ့၊ စနစ်ကျတဲ့ သတိပေးစနစ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုသတိပေးသလဲဆိုတော့ “အခု မင်း

လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ပြောင်းလုပ်လိုက်မှ ဖြစ်မယ်” လို့။

ကြည့်စမ်း။ စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှုဆိုင်ရာ နာကျင်မှုတွေကလည်း အလားတူပဲ။ တို့တစ်တွေကို သတင်းပို့မှုတွေ လုပ်ပေးပါတယ်။ တို့တစ်တွေဟာ မကျေမချမ်း ဖြစ်တဲ့စိတ်၊ ဝန်တိုစိတ်၊ ဒေါသစိတ်တွေကိုခံစားတာ အကြာကြီးဖြစ်လာရင် စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားမှုဆိုင်ရာ နာကျင်မှု (စိတ်နာကျင်မှု) ဖြစ်လာပြီး သတိပေးစကား ပြောတော့တယ်။ “မင်း အခုတွေးနေတာတွေကို ပြောင်းတွေးလိုက်တော့” တဲ့။

‘ကွန်ထရိုး/ အော်လတား/ ဒီလို မလုပ်တတ်ဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုသာ လုပ်လိုက်တော့’

- * ကလေးတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေဟာ အမြဲတမ်း ကလေးတို့နဲ့ တစ်သဘောတည်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့မထင်ပါနဲ့။
- * ကလေးတို့ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုအတွက် သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်မှာ မမှီခိုပါနဲ့။
- * ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်လွှတ်ပါ။ အမှားလုပ်မိတာတွေကို မေ့ပျောက်ပစ်ပြီး အမှန်အတိုင်းဆက်လုပ်ပါ။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာနာကျင်မှုဖြစ်တဲ့ ကလေးတို့ရဲ့ ခြေမပေါ်က အရည်ကြည်ဖုဟာ ကလေးတို့ကို ဖိနပ်လဲစီးဖို့ သတင်းစကားပေးတယ်။ ဦးနှောက်ထဲမှာ အရည်ကြည်ဖုပေါက်သလိုမျိုး ခံစားရတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှုဆိုင်ရာက ကလေးတို့ရဲ့ အတွေးကို ဆက်မတွေးတော့ဖို့ သတင်းစကားပေးတယ်။ ကလေးတို့က အတွေးပြောင်းတွေးလိုက်တာနဲ့ အဲဒီနာကျင်မှုဟာလည်း တစ်ခဏအတွင်းမှာ အဝေးကို လွင့်စင်သွားတော့တာပါပဲ။

ဒီတော့ တို့တစ်တွေက အတွေးတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြောင်းတွေးမှာလဲ။ အဲဒီအကြောင်းကိုပဲ ဒီစာအုပ်မှာရေးထားတာလေ။

တိုတိုပြောရရင်

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာနာကျင်မှု ဖြစ်လာတာကိုတောင်မှ တို့တစ်တွေက အပြောင်းအလဲတစ်ခုခု ပြောင်းမလုပ်ကြဘူးဆိုရင် ထိခိုက်နာကျင်မှုက ဆက်ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။ စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှုပိုင်းဆိုင်ရာ နာကျင်မှုဖြစ်လာတာကိုတောင်မှ တို့တစ်တွေက အပြောင်းအလဲတစ်ခုခု ပြောင်းမလုပ်ဘူးဆိုရင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထိခိုက်နာကျင်မှုက ဆက်ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။

ဘာကြောင့် ငါက ပြဿနာတွေကို လက်ခံထားရတာလဲ။

အတွေ့ရအများဆုံးက တို့တစ်တွေဟာ ပြဿနာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်တွေ့နေတာတောင် မဖြေရှင်းဘဲထားတတ်ကြလို့ ပိုပိုဆိုးလာရတာ မဟုတ်လား။

ဥပမာပြောရရင်- ကလေးဟာ ကျောင်းဘတ်စကက်ဘောအသင်းမှာ ပါဝင်ကစားနေတယ် ဆိုပါစို့။ ကလေးဟာ လေ့ကျင့်မှုလုပ်မထားတဲ့အတွက် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဂိုးသွင်းခွင့်တွေရတိုင်း လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးတတ်သူ ဖြစ်နေ

တယ် ဆိုပါစို့။ ညတစ်ည ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ကစားနေတဲ့အချိန်မှာ ကလေးတို့ အသင်းဟာ နာရီပေါ်ကအချိန် တစ်စက္ကန့်ကုန်ဆုံးသွားတိုင်း အမှတ်တစ်မှတ် နောက်ကျကျန်နေခဲ့ရတယ်။ ဘာကြောင့် အဲဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ ကလေးရဲ့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဂိုးသွင်းခွင့်နှစ်ကြိမ်နဲ့ ပတ်သက်သွားလို့ပဲ။ အဲဒီ ဂိုးသွင်းခွင့် နှစ်ကြိမ်လုံး ဂိုးမဝင်ခဲ့လို့လေ။ ကလေးလည်း သေချင်စော်နံ့သွားတယ် ဆိုပါစို့။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ နံရံကို လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်ပြီးနောက်မှာ ကလေးဟာ စီမံကိန်းတစ်ခု ချလိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒီစီမံကိန်းအရ သုံးလလုံးလုံး ညစဉ်ညတိုင်း ဘတ်စကက်ဘောဂိုးသွင်းတာကို အကြိမ် ၂၀၀ လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်။ လေ့ကျင့်ရင်း လေ့ကျင့်ရင်း ပိုပိုတော်လာတယ်။ သိပ်မကြာခင် အချိန်အတောအတွင်းမှာပဲ ကလေးဟာ အသင်းမှာ အကောင်းဆုံး ဂိုးသွင်းသမား ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် တော်သွားရတာလဲ။ ကလေးမှာ ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရလို့လေ။

နောက်ဥပမာတစ်ခု။ ကလေးရဲ့ သင်္ချာဘာသာရမှတ်တွေဟာ ထိုးထိုးဆင်းနေတယ် ဆိုကြပါစို့။ ကလေးဟာ အစမ်းစာမေးပွဲတွေမှာ သုံးခါဆက်တိုက်ကျတယ်။ ကလေးရဲ့ဆရာက ကလေးကို ပြောလာပြီ။ “နောက်တစ်ခါ ဆက်ကျနေဦးမယ် ဆိုရင် မင်းတော့ နောက်နှစ်ပြန်တက်ရတော့မယ်” လို့။ ကိုင်း-အခုဆို ကလေးမှာ ပြဿနာ ရှိနေပြီ။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်းဆိုသလို ကလေးဟာ သင်္ချာဘာသာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စီမံကိန်းတစ်ခု ချမှတ်လိုက်တယ်။ ကလေးဟာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ်လောက် သင်္ချာပြပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းလိုက်တယ်။ အချိန်ပို လေ့လာမှုလုပ်လိုက်တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ပိုင်း အစမ်းစာမေးပွဲတွေမှာ ဆက်တိုက်အောင်ခဲ့တယ်။ ဒါအခက်ကြီးမဟုတ်ပါလား ဆိုတာကိုလည်း ကလေးက ခံစားတွေ့ရှိသွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ကလေးမှာ ပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရလို့ပဲ။

ဒါဟာ ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းကို ဖော်ညွှန်းလိုက်တာပဲ။ တို့တစ်တွေရဲ့

ခရီးလမ်းကြောင်းမှာ တစ်ကွေ့ကွေ့မှာတော့ အရေးကြီးတဲ့ပြဿနာတစ်ခုခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ အဲဒီပြဿနာနဲ့ပတ်သက်လို့ မလွဲမရှောင်သာ ဖြေရှင်းရတယ်။ ဖြေရှင်းပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ ပြဿနာမဖြစ်ခင်က ထက်တောင် အခြေအနေက ပိုကောင်းသွားတာကို တွေ့ရတတ်တယ်။

တို့တစ်တွေဟာ အောင်မြင်မှုတွေဆီကနေ သင်ခန်းစာရတာထက် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေဆီကနေ သင်ခန်းစာရတာ ပိုများတယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေဟာ တို့တစ်တွေကို အာရုံစိုက်လာအောင်၊ ရုန်းကန်လာအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိကြတယ်။

တိုတိုပြောရရင်

ပြဿနာတွေဆိုတာ ထင်သလောက် မဆိုးပါဘူး။

